

HOSPODIN TI OZNÁMIL, ČO JE DOBRÉ

TEXT: Mich 6,6-8

Milí bratia a milé sestry!

Už dlhší čas sa v našich spoločných kázňach venujeme Evanjeliu podľa Jána, ktoré podľa Sprievodcu čitateľa Biblie čítame takmer každé dva roky. Keďže starozákonné biblické knihy sa pred nami objavujú s nižšou frekvenciou, a keďže o chvíľu sa už rozlúčime s Knihou proroka Micheáša, rozhodla som sa siahnuť po tejto prorockej knihe, v ktorej sa nachádzajú niektoré texty, čítané počas adventu či Vianoc, ale inak sa ňou málo zaoberáme a málo ju poznáme. Dnešný text tvorí akýsi ústredný odkaz proroka Micheáša i celej jeho knihy.

Keď si uvedomíme, v ktorom období izraelských dejín pôsobil, - totiž v časoch kráľa Jótama, Acháza a Chizkiju, - zistíme, že jeho služba priniesla úžitok Júdovcom, medzi ktorými ohlasoval Božiu zvesť. Situácia v náboženskom živote sa totiž od Jótama po Chizkiju zlepšovala, až došlo k 1. reforme kultu. Jeho slová sa teda ukázali ako účinné, pravdivé, platné a najmä pôsobivé. V Knihe zjavení Jána čítame o tom, že stojaci pred trónom zvíťazili slovami svojho svedectva popri krvi Baránkovej. Slovami, ktoré nehovorili do vetra, ktoré sa dokázali dotknúť ďalších ľudských srdc. V Micheášových časoch sa veci – aspoň na čas – vyvíjali smerom k lepšiemu. Aj vďaka jeho slovám. A čo v našich časoch? Sú slová nášho svedectva dostatočne silné na to, aby dokázali posunúť bližšie k Hospodinovi aj našich bližných?

Aj napriek tomu, že prorok Micheáš videl výsledky svojej služby, bol svedkom toho, že veci v Judsku spejú k lepšiemu, predsa sa v pokore pýta: „*S čím mám predstúpiť pred Hospodina?*“ *Prorok totiž vie, že pred Boha nemôžeme predstúpiť, prinášajúc Mu svoje predstavy o správnosti nášho života a konania, ako to robili Júdovci na začiatku prorokovho pôsobenia. Lebo sa ich provokatívne pýta: „Mám predstúpiť pred Neho so spaľovanými obetami a s jednoročnými telcami? Má Hospodin záľubu v tisícoch baranov a v desaťtisícoch potokov oleja? Mám dať svojho prvorodeného za svoj priestupok, plod svojho tela za svoj hriech?“* Júdovci si mohli povedať: Ved' takmer všetko toto, (okrem obetovania prvorodených, ktoré sa dialo v Izraeli naozaj iba pri výnimočných príležitostiach), dodržiavame a robíme: spaľujeme, obetujeme, kadíme a klaniame sa. A myslíme si, že to stačí, že tým si získame Božiu priazeň, nakloníme si Hospodina na našu stranu. Lenže sme zabudli, že Hospodin už dávnejšie povedal, že nemá záľubu v spaľovaných obetách, ale Jemu milou obetou je čisté srdce. Preto viedol Júdovcov od Jótama k Chizkijovi, preto im dal kráľa, ktorý pochopil, čo chce Pán Boh od neho i od svojho vyvoleného národa. Ale skôr, ako by sme v srdci súdili Boží ľud, zamyslime sa nad sebou. Či si často aj my nevolíme túto jednoduchšiu, formálnu cestu približovania sa k Bohu, s ktorou sme, žiaľ, veľa ráz aj celkom spokojní? Ved' čo to je skloniť sa, priniesť nejakú tú – možno niekedy aj ťažkú – obeť – raz za čas – bez osobného zainteresovania?

Lenže Micheáš už svojím menom: Mikájehú, čo v preklade znamená: Kto je taký ako Hospodin, svedčí, že hoci nám a ľuďom v našom okolí to na istý čas a na prvý pohľad možno aj stačí, Bohu určite nie. Lebo Kto je taký ako Boh? Kto môže mať požiadavky na náš život? Kto si ho môže celý nárokovať? Len Ten, Kto za nás dal ten svoj. A to nielen tak, navonok, akože, ale úplne, bezo zvyšku, do poslednej kvapky krvi. A Jeho uráža, keď sa Mu klaniame len tak navonok, formálne, lebo sa to patrí, urážajú a zraňujú Ho naše obety, ktoré vlastne ani nie sú obetami, lebo ich dávame z nášho prebytku, nič nás nestoja. On chce niečo iné. Chce nás samotných, celých, so všetkým, čo je v našom srdci. Aj so slabosťami, aj s vyznaným pokrytectvom, aj s túžbou predstúpiť pred Neho.

Ale s čím? „*S čím mám predstúpiť pred Hospodina?*“

Pán Boh nenecháva Micheáša bez odpovede, čo napokon priviedlo Júdovcov k 1. náboženskej reforme, a môže k reforme, k obnove nášho života priviesť aj nás. „*Hospodin ti oznámil, človeče, čo je dobré a čo žiada od teba.*“ Náš Pán nás nenecháva v nevedomosti a vo formálnom uctievaní, ktoré vedie k sebauspokojeniu. On aj nám oznamuje, čo je dobré a čo od nás žiada: „*Len zachovávať právo, milovať láskavosť a v pokore chodiť so svojím Bohom.*“

„*Len zachovávať právo.*“ To znamená: Podrobiť svoj život Božiemu Zákonu. Desatoru, ktoré predstavovalo a predstavuje pre Boží ľud akési zábradlia, ktoré nám bránia zísť z cesty, ktorú pre nás pripravil Hospodin, a ktorá jediná nás môže doviest' k Nemu. Možno si poviete, že je to nesplniteľná úloha. Ved' aj znovuzrodený človek zlyháva a nedokáže naplniť Boží zákon. Ale je tu Nieкто, Kto ho naplnil „do bodky“. Až tak, že v mene svojej lásky k nám bol ochotný zmieriť nás so svojím nebeským Otcem.

A tak má právo aj od nás žiadať ďalšiu ťažkú vec: „*Milovať láskavosť*“. Lebo podľa Ježišovho príkladu sa zachovanie Božieho Zákona skutočne prejaví v láske k blízkym. Keďže celý Boží Zákon je naplnený láskou – nechce, aby sme škodili sebe ani iným – preto nás Jeho naplnenie môže priviesť k láskavosti. K ochote pomáhať, slúžiť, rozdávať sa, ako to robil náš Pán Ježiš Kristus.

„*A v pokore chodiť so svojím Bohom.*“ Toto je tretia Božia požiadavka pre Jeho ľud i pre nás: „*V pokore chodiť so svojím Bohom.*“ V pokore, vediať, Kto ma vedie, s Kým idem. Chodiť – teda nie stáť, sedieť, stagnovať na úrovni, na ktorej som bola, keď som začala svoj život s Bohom. Chodiť – či sa mi chce, alebo nie, či mi je ľahko alebo ťažko. Chodiť – byť v pohybe, podrobiť sa Jeho príkazom a nariadeniam, Jeho vedeniu. A to všetko v pokore. Vediať, že On je múdrejší, lepší, rozhládenejší ako ja. A ja sa Mu chcem podrobiť.

Chodiť so svojím Bohom. Nie pred Ním, urýchľujúc veci podľa svojho uváženia, nie niekoľko krokov za Ním, lebo by som Ho mohla stratiť z dohľadu, ale s Ním. Spolu, ruka v ruke ako nerozlúčná dvojica.

Pán Boh nám teda jasne dáva najavo, čo je dobré a čo od nás žiada: „*Zachovávať právo, milovať láskavosť a v pokore chodiť so svojím Bohom.*“ V tejto požiadavke prorok Micheáš spája odkazy troch svojich predchodcov i súčasníkov: Ámosa – hlásateľa Božej spravodlivosti, Ozeáša – proroka lásky a Izaiáša – zvestovateľa Božieho majestátu.

Nech teda aj my pristupujeme pred nášho Boha ospravedlnení krvou Baránka, vedení Jeho láskou k láskavosti a zvestujúci Jeho majestát a dôstojnosť. Amen.

Písané kázne - 2021, Mgr. Erika Domonkošová